

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΓ' Ἀριθ. Φύλλου 766

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ — ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1979 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Ἀπό τό συναξάριον τῆς Ὁρθοδοξίας

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τὸν Μέγαν ὀπλίτην καὶ ἀθλητὴν τὸν στεφανηφόρον καὶ ἐν μάρτυσι θαυμαστόν, τὸν λόγχῃ τρωθέντα πλευρὰν ὡς ὁ Δεσπότης, Δημήτριον τὸν Θεῖον πάντες τιμῶμεν» (Μεγαλυνάριον ἁγίου Δημητρίου).

Τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἡ ἱστορικὴ καθέδρα τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁμορφὴ καὶ χιλιотραγουδιμένη Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τοῦ Βορρᾶ, θὰ πανηγυρίσῃ μαζὺ μὲ τὰ «Ἐλευθερία» τῆς καὶ ΤΑ ΙΕΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀριστεύς τῆς Πίστewς μας τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου.

Πνιγμένη ἡ ἀρχοντικὴ πολιτεία στὰ γαλανόλευκα χρώματα θὰ συγκεντρώσῃ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας χιλιάδες προσκυνητῶν ποὺ θὰ σκύψουν εὐλαβικά νὰ προσκυνήσουν τὸ «δεσποτήριον» τοῦ Ἁγίου ποὺ δρίσκεται κάτωθεν τοῦ ὁμωνύμου μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ του καὶ τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.

Καὶ ἐν πρώτοις ἀναγκαιότατα ἡ πανίερη μνήμη του, μᾶς ὑποχρεώνει νὰ σκεφθοῦμε πῶς κάτω ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Λάβαρον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ δὲν προσήλθαν νυσταλέοι γέροντες, ὅπως νομίζουν καὶ θέλουν πολλοὶ ἀρνηταὶ καὶ πολέμιοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπροσμέτρητοι νέοι καὶ νεάνιδες ποὺ ἀγάπησαν τὸν Κύριον, τὸν Αἰώνιον Φίλον τῶν νέων, ἐκήρυξαν τὸν Κύριον καὶ δὲν ἐδίστασαν πρὸς Χάριν του νὰ θυσιάσουν καὶ τὸ αἷμα τῶν ἀκόμη. Αὕτῃ εἶναι ἡ μεγάλη καὶ συγκινητικὴ ἀλήθεια. Ἀρχοντόπουλα πάσης ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς θέσεως ἀρνήθηκαν τὰ πάντα γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιβλεπτον καὶ μεγάλην θέσιν κατέχει ὁ ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλύτης. Κατὰ τὴν θεολογικὴν ἐποχὴν τῶν μέσων τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ. ὅτε πλέον ἔδυνεν ἡ εἰδωλολατρεία καὶ μάταια προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν διὰ τῆς βίας τὴν ψευτικὴν θρησκεία τοῦ δωδεκαθέου καὶ τῶν ἄλλων ἀνυπάρκτων θεῶν καὶ θεαινῶν, ἀνεφάνη στὴν Θεσσαλονίκην ὁ ἄριστος, ὁ ρωμαλέος ψυχὴ τε,

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 40

«Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμα ἐστὶν οὐ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ Ἐλευθερία» (Β' Κορινθ. 3, 17).

Τὰ χρόνια περνοῦν, καὶ στὸ πέρασμά τους συμβαίνουν γεγονότα, ποὺ παραμένουν καὶ θὰ παραμένουν ἀξέχαστα ἀπ' τὶς γενεές ποὺ ἀκολουθοῦν, γιατί τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν ἱστορίαν ἑνὸς τόπου, τὴν ἱστορίαν ἑνὸς λαοῦ. Ἐνα τέτοιο γεγονός, ποὺ ἀποτελεῖ στοθμὸν γιὰ τὴν Πατρίδα μας, συνέβη σὰν σήμερα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1940. Συνέβη τότε, ποὺ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, ἐβροντοφώνησε στοὺς φασίστες Ἰταλοὺς ἐπιδρομεῖς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ΟΧΙ.

Κι' ἀντιλάλησαν τὰ βουνά κι' οἱ κάμποι καὶ βοῦίξαν οἱ λαγκαδιές κι' οἱ ρεματιές. Κι' ἐγίνε παιᾶνας τὸ βροντοφώνημα ἐκεῖνο κι' ἔφτασε

σώματι καὶ καρδίᾳ, Ἅγιος Δημήτριος. Λέγεται ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὠραιότερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος ἀξιωματικὸς στὶς Ρωμαϊκὲς Λεγεῶνες. Ἦταν τὸ σέμνωμα τῶν συναυτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμίνου, γι' αὐτὸ καὶ μόλις 24ετῆς φέρει τὸ ἀξίωμα τοῦ Τριμπούνου (Χιλιάρχου) καὶ τοῦ Κόμητος τῆς Θεσσαλίας.

Μὲ τέτοια μεγάλα καὶ ἀπάνια προσόντα ἀσφαλῶς κάθε νέος θὰ προσπαθοῦσε νὰ ρυθμίσῃ τὴν ζωὴν του μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ὅσοι γνῶρισαν ἀληθινὰ τὸν Χριστόν, γνῶρισαν ἀληθινὰ καὶ τὸν ἀνθρώπινον προορισμόν. Καὶ ἔτσι βλέπομεν τὸν Ἅγιον Δημήτριον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Συναξαριστῶν του καὶ βιογράφων του, νὰ ἀναλαμβάνῃ μέσα στὴν πολὺβουη (καὶ τότε) γενέτειρά του, τὴν Θεσσαλονίκην, ἔργον δύσκολον καὶ τραχὺ, νὰ περιμαζεύσῃ τὴν στρατευομένην καὶ λοιπὴν νεότητά, ἀπὸ τὰ τότε διαφθορεῖα τῆς ζωῆς, τὶς ταβέρνες, τὰ ἵπποδρόμια καὶ τὰ ἀμφιθέατρα, ὅπου ἐξόδευαν κάθε ἱκμάδα τῆς ζωῆς τῶν τὰ δυστυχισμένα νειάτα. Καὶ τὸ ἔργον τοῦ Δημητρίου ἐκαρποφόρησεν. Καὶ οἱ νέοι ἐνοιωσαν ἐσωτερικὸν ἀνακαινισμόν, γιατί ἐγνώρισαν τὸν Χριστόν καὶ ἐγίναν πανέτοιμοι τῶρα στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, ἔτοιμοι γιὰ κάθε ὁμολογίαν, ἀλλὰ καὶ θυσίαν πρὸς χάριν Του. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδιαίτερον γνῶρισμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Κατηχητὴς τῆς Μακεδονίας! Ὁ ψυχοσωτὴρας πολλῶν παιδιῶν. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ περὶ θαυμαστὸ ἔργον ἀπὸ τὰ νὰ ἀνοίγῃς τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου στὸν παραστρατημένον...

ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Πατρίδος μας, ὡς τὴν τελευταία καλύβα. Τότε ἦταν ἡ περίοδος ποὺ ὁλος ὁ κόσμος εἶχε τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες τῶν δύο δικτατόρων. Κι' ὁ πόλεμος ἄρχισε, οἱ πρῶτες κανονιὲς βρόντησαν, οἱ σειρήνες στὶς πόλεις οὐρλιάζαν, τὰ ραδιόφωνα καλοῦσαν σὲ ἐπιστράτευσιν τοὺς Ἕλληνας. Πρωτοφανὴς ἐνθουσιασμός τῶν καλουμένων καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ οἱ νέοι Λεωνίδαι τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὸ τραγούδι στὸ στόμα, ἔτρεχαν στὰ κέντρα ἐπιστραπεύσεως γιὰ νὰ φορέσουν τὸ τιμημένον καὶ ἐνδοξον χακί.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους ἀπηύθυνε τὸ πρῶτο διάγγελμα ποὺ ἔλεγε: «Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς τὸ ἔθνος οὐσσωμον καὶ πειθαρχοῦν ὡς εἰς ἄνθρωπος, θ' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν μέχρι τῆς τελικῆς νίκης», ἔτσι προδιέγραψε τὸ ἔθνος τὴν ἠθικὴν, γραμμὴν τοῦ πολέμου. Πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς. Καὶ τότε ἡ κοιμωμένη, ἡ λανθάνουσα δύναμις τοῦ ἔθνους ἀφυνίασθη. Γεωργοὶ καὶ γραφειάδες, ψαράδες καὶ βοσκοί, ἄστοι καὶ χειρῶνακτες, σπουδασταὶ καὶ ἀγράμματοι, ἔμποροι καὶ Κληρικοί, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἄνδρες καὶ γέροι, διεποτίσθησαν ἀπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως.

Σὲ κανενὸς τὴν ψυχὴν, δὲν βρῆκε πρόσκαιρο καταφύγιον ἢ δειλίαν. Ἡ πίστις μετέβαλε τοὺς δειλοὺς σὲ γενναίους, τοὺς πτωχοὺς σὲ γενναῖοδωρους, τοὺς πλούσιους σὲ μακίηντας. Κανεὶς ὁ ἄδρανῶν. Μὲ πεποίθησιν ἐπὶ τὸ δίκαιον, μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Δωρὴν τῆς νίκης Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν μετεβάλλοντο εἰς πολέμιστάς τὸ πλῆθος τῶν φιλησούχων χθὲς καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. Ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς δὲν ἐκράτει πολυβόλο, δὲν ἐκράτει χειροβομβίδες οὔτε ἀτομικὴ βόμβα. Ἡ Ἀπλὴ Ἀγνὴ Κόρη ἐκράτει στὰ χεῖρα Της, τὸν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου. Ἡ Ἀσπλος Θεοτόκος εἶχε διατελέσει Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πόλιν τῶν ὀνείρων τοῦ Γένους, πρὸ τῶν τειχῶν τῆς ὁποίας ἐσταμάτησε πολλὰς φορὰς τοὺς Ἀράβους, Ἀραβας καὶ ἄλλους ποικιλώνυμους βαρβάρους. Ἡ μειλίχια Παρθένος εἶχε γίνοι τῶρα τιμωρὸς διὰ τοὺς ἐχθρούς καὶ προστάτρια διὰ τοὺς μαχομένους Ἕλληνας. Ἡ Παναγία ἐκλείει καὶ ἐσυμβόλιζε τὴν πίστιν τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἱστορίαν τριάκοντα καὶ ἰλέον αἰῶνων. Ἡ Θεοτόκος ἦτο ἡ ἐμπνεύστρια τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸ στήριγμα τοῦ δοκιμαζομένου

Κατηχητική ἐγκύκλιος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ.

ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΝΤΙ τῷ Εὐαγεί καὶ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τοῖς λοιποῖς Εὐσεβέσι καὶ Ἑλλογίμοις Κατηχηταῖς καὶ Κατηχητρίαις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, καὶ περιπόθητα.

Τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἐκάστου ἔτους ἀνοίγουν αἱ εὐλογημέναι πύλαι τῶν σχολείων παντός τύπου, συγχρόνως δὲ καὶ αἱ ἅγαι πύλαι τῶν ἐδικῶν ἐπιμορφωτικῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων, τῶν Κυριακῶν Σχολείων, τῶν γνωστῶν Ὑμῖν Κατηχητικῶν Σχολείων παντός τύπου, ἅτινα ἐρχονται νὰ συμπληρώσουν τὴν Ὁρθοσκευτικὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων σχολείων, δι' ἑνὸς ἰδιαιτέρου τρόπου παιδαγωγικῆς διδασκαλίας τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ ἁγίας Διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δι' αὐτῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐπιδίδκεται ἐνζήλως, ἡ διάπλασις ὠλοκληρωμένης πνευματικῆς καὶ Ὁρθοσκευτικῆς Ὁρθοδόξου προσωπικότητος τῶν παίδων, τῶν ἐφήβων καὶ τῶν νέων, τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εἰς μίαν θεελλώδη ἐποχὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν παγκόσμιον, πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς τὴν ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΚΗΝ τῆς λειτουργίας αὐ-

τῶν, δι' ὅλων τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν ἡμῖν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων.

Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ πρῶτιστον λόγον καλοῦμεν πατρικῶς τοὺς αἰδεσιμωτάτους Πατέρας καὶ Ἀδελφούς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν μοχθοῦν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῶν ἔργου, ὅπως προθύμως ἀναλάβουν, ὅση αὐτοῖς δύναμις, καὶ τὸ λειτούργημα τοῦ Κατηχητοῦ ὅπερ συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν δεοντολογίαν τῶν καθόλου ποιμαντικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

Δὲν ἀγνοοῦμεν βεβαίως τὰς δυσκολίας ἐνός τοιοῦτου λειτουργήματος καὶ ἔργου. Εἶναι ἀναμφιβόλως πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ὀφειλόμεναι οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φύσιν τῆς παιδαγωγικῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ κυρίως, εἰς τὴν ἐποχὴν ἡμῶν, καθ' ἣν ἀναβιοῦν πλείσται ὅσαι ὑλιστικαὶ καὶ ὀθνεῖαι θεωρίαι, αἵτινες ἐπηρεάζουν εἰς μέγιστον βαθμὸν τὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ κατὰ συνέπειαν ἀσκοῦν, οὐχὶ μορφωτικὴν ἐπὶ τοῦ παιδὸς ἐπίδρασιν ἀλλὰ, δυστυχῶς, «παραμορφωτικὴν», ἐξωθοῦσαν τὴν νεότητά μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ μακρὰν τῆς σωστικῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἀποκαρδιωτικόν, ὄντως, τὸ γεγονὸς τοῦ παρατηρουμένου ἠθικοῦ παγκοσμίου ξεπεσμοῦ. Ἀποκαρδιωτικόν καὶ ἄκρως ἀνησυχητικὸν τὸ γεγονός τῆς παρατηρουμένης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς κρίσεως ἐπιφερούσης, σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ

λαοῦ μας. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸ 1940, μέσα σὲ λίγες ἡμέρες, εἶχαν φρικτὰ κί' ἀπίστευτα κουρελιασθῇ, ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ τόσο ἄδοξα κί' ἐξευτελιστικὰ εἶχαν ποδοπατηθεῖ ἀπὸ τὸν ἑακουσμένο ἄξονα, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ἀντίκρουζαν μὲ κορμένη τὴν ἀνάσα τὸ Θαῦμα τῆς μικρῆς Ἑλλάδος! Τὸ Θαῦμα τῆς Θεοτόκου! καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ μᾶς θαύμασαν!

Ἦχοῦν ἀκόμη στὰν αὐτιά μας τὰ μεγάλα τους λόγια. Οἱ Γάλλοι εἶπαν «οἱ Ἕλληνες μᾶς ἔδειξαν ποιὲς εἶναι καὶ πῶς στήνονται καὶ πῶς ὀλοένα ψηλώνουν οἱ πύλες τῆς νίκης». Κί' οἱ Ἀγγλοὶ «σὸ ἐξῆς, δὲν θὰ λένε, ὅτι οἱ Ἕλληνες πολέμησαν σὰν ἥρωες, ἀλλ' ὅτι οἱ ἥρωες πολεμοῦν σὰν τοὺς Ἕλληνες». Κί' ἡ Μόσχα εἶπε στὰ 1942 «Πολεμήσατε ἀσπλοὶ ἐναντίον ὤπλισμένων. Σὰν Ρῶσοι, σὰν ἄνθρωποι, χάρη στὴ δική σας θυσία κερδίσαμε χρόνο γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε. Σὰς εὐγνωμονοῦμε», ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ εἶπε: «Ἡ ἱστορικὴ δικαιοσύνη μὲ ὑποχρεώνει νὰ διαπιστώσω, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους, ὁ Ἕλληνας στρατιώτης πολέμησε μὲ τὸ πιὸ παράτολμο θάρρος καὶ μὲ τὴν πιὸ μεγάλη περιφρόνηση σὸ θάνατο». Ὅμως λίγο - λίγο, γιὰ ὅλους ἐκεῖ-

νους, οἱ στιγμὲς οἱ ἀξέχαστες ἔχουν πιά σβῆσει. Τὸ πολὺ - πολὺ, νὰ πετρώθηκαν σὸ μάρμαρο κάποιων μνημείων καὶ μέσα στὰ βάθη τῆς κουρασμένης τους ψυχῆς. Γιατὶ κουράζονται οἱ ἄλλοι λαοί, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸς βολεύει νὰ ξεχνοῦν! Ἔτσι γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους... ἔξον ἀπὸ μᾶς, ἔξον ἀπὸ δῶ! ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ βραχύτοπο, ποὺ τὸ αἵματοποτισμένο χῶμα του, δὲν βγάζει διαμάντια καὶ χρυσάφι, καθὼς ἄλλοῦ, ἀλλὰ φυτρώνει μόνον «ἓνα βοτάνι, ἓνα κλαδί ἀπλὸ μὲ φύλλα: ποὺ τὸ λέμε «δάφνη». Κί' ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρχαῖα χρόνια, σ' αὐτὴν τὴν χώρα τῶν φτωχῶν καὶ πάντα ξεχασμένων ἓνα κλωνάρι αὐτῆς τῆς δάφνης, λογαριάζουμε σὰν τὴν πιὸ μεγάλη ἀμοιβή, σὰν τὴν πιὸ μεγάλη τιμὴ. Τὴ μόνη ἀξία γιὰ μᾶς. Σ' αὐτὰ τὰ βράχια μας, τὰ ἄγρια καὶ ἄκαρπα τὰ ὀλόλευκα κί' ἀσήμαντα στοὺς ἄλλους, τὰ ἐλληνικὰ χέρια τῶν ἀνδρειωμένων σμιλέβουνε καὶ στήνουνε τὴ Λεωτερίά! Ἐμεῖς αὐτὴν λατρεύουμε τόσες χιλιάδες χρόνια. Γι' αὐτὴν μονάχα Ζήσαμε. Κί' ὅταν γι' αὐτὴν πεθαίνομε, ἐμᾶς αὐτὸ μᾶς φτάνει.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

τραυματίας ἀξ)κός τοῦ '40

κλονισμόν αιώνοβίων θεσμών καὶ συστημάτων. Παρὰ ταῦτα, θαρροῦντες ἐπὶ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Πανοικτίρμονος Κυρίου, τοῦ Αἰωνίου Ἀρχιδιδύλου καὶ Ἀρχικαθηγητοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἅμα δέ, ἔχοντες τὴν πεποιθήσιν ὅτι, «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν», καλοῦμεν διὰ τῆσδε πατρικῆς ἡμῶν ἐγκυκλίου ἀπαντας Ὑμᾶς τοὺς προσφιλεῖς Πατέρας, Ἀδελφούς, Κατηχητάς καὶ Κατηχητρίας, ὅπως ἀναλάβετε καὶ πάλιν τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως, τὸ ωραιότερον ἔργον τοῦ κόσμου, μετὰ ζεούσης Πίστεως καὶ ἀπολύτου ἐνθουσιασμοῦ, διότι, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας ἀνδρός, «Δὲν ὑπάρχει ωραιότερον ἔργον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ νὰ φέρῃ τις τοὺς Λόγους τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς εὐπλάστους καρδίας τῶν νέων».

Ἄς μὴ φοβηθῶμεν τὰ ἐμπόδια ὅσον μεγάλα καὶ ἂν παρουσιάζονται αὐτά! Ἄς μὴ λησμονώμεν, ὅτι ὁ Κύριος «τοὺς ἀγραμμάτους ἀλείει, διδασκάλους τῆς Οἰκουμένης ἀνέδειξεν», διότι ἡ Πανσθενουργὸς χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐνισχύει καὶ κρατύνει τοὺς ἐπιτελοῦντας ἔργα θεάρεστα. Τὰ πάντα κατορθώνει ὁ Πιστὸς Οἰκονόμος τῶν Δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἱερεὺς λέγομεν, ὅταν διὰ τοῦ σεμνοῦ καὶ ὀσίου αὐτοῦ βίου, διὰ τῆς συστηματικῆς μελέτης αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἀνήκει Εἰς τὸν ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΓΙΩΤΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ, ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως. Τότε ἕκαστος κληρικός, παντὸς βαθμοῦ θὰ δυνηθῇ ἀσφαλῶς —καὶ μάλιστα διὰ τῶν ἀναλόγων βοηθημάτων ἅτινα θὰ παρέξωμεν αὐτῷ— τὴν ἐπιτυχεστέραν ἐκβασὶν τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Ἡ προέλευσις ἡμῶν ἐκ τῆς σχολῆς τῶν ἀπλοϊκῶν ἀλιέων τῆς Γεννησαρέτ ἃς μὴ φοβίση οὐδένα, ἀλλὰ τούναντίον ἃς ἐνθουσιάσῃ αὐτὸν καὶ ἃς δημιουργήσῃ ἐντὸς τοῦ τὴν ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι «Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί», κατὰ τὸν Οὐρανοδόμον Παῦλον, καλούμενοι ἵνα κηρύξωμεν εἰς τὰς εὐπλάστους καρδίας τῶν παιδῶν, «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον», ἀναμένοντες ἐκ τῶν παιδῶν αὐτῶν νὰ προέλθουν οἱ ἱκανοὶ καὶ δυνατοὶ τῆς Πίστεως, ὥστε αὔριον νὰ παραλάβουν, ἀφ' ἡμῶν τῶν ἀπερχομένων, τὴν σκυτάλην τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐάν δὲ πάλιν, ἐκ λόγων σοβαρῶν, κωλύεται τις ἐξ Ὑμῶν, τότε, ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ οἱ Πρεσβύτεροι ὑποδείξατε, τὸν Ζηλωτὴν, ἢ, Ζηλῶτριαν, νέον ἢ νεανίδα, ἔχοντας ὑποδειγματικὸν βίον, πιστὸν καὶ Ὁρθόδοξον τέκνον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἵνα ἀντικαταστήσῃ Ὑμᾶς εἰς τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως, συνιστῶντες αὐτοὺς Ἡμῖν ὑπευθύνως, προκειμένου νὰ ἐφοδιάσωμεν αὐτοὺς διὰ

τῶν σχετικῶν ἐνταλτηρίων Γραμμάτων καὶ διὰ τῶν σχετικῶν βοηθητικῶν βιβλίων, δι' ὧν μελετῶντες λιπαρῶς, θὰ δυνηθῶν νὰ φέρουν εἰς πέρας ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΔΙ' ΟΥ ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΕΝΝΩΝΤΑΙ ΑΙ ΨΥΧΑΙ.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ἡ Θερμὴ αὕτη πατρικὴ Ἡμῶν ἐκκλησίαις καὶ παράκλησις θέλει εὖρη ἀπαντας Ὑμᾶς προθύμους βοηθοὺς καὶ συμπαραστάτας Ἡμῶν, εὐχόμεθα ἀπὸ μέσης πατρικῆς καρδίας δαφιλῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ Μισθαποδότου Κυρίου καὶ ἀδιάπτωτον τὴν ἐνίσχυσιν Αὐτοῦ ἐν τῇ προκειμένῃ διακονίᾳ τῆς Ἱεράς παρ' ἡμῖν Κατηχήσεως.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης Ὑμῶν ἀπάντων

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Γ.Ο.Χ.

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1980 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Εἰδοποιοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν καὶ παραρτημάτων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν τούτων.

Τιμαὶ: τοῖχου δρχ. 23

» τσέπης δρχ. 12

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ
Ἰδιοκτησία — Ἐκδόσεις
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι

Τηλέφ.: 3628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἐπίσκ. Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παῦλος Κολοκοτσᾶς

Καλυψοῦς 116 Καλλιθέα

36.31.981

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δολλάρια	6
»	Ἐτησίαι	»	10
	Τιμὴ φύλλου	δραχ.	5
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δραχμάς	60
»	Ἐτησίαι	»	100

Ἔκτακτος Ἱερατική Σύναξις Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Τὴν 5)18 Ὀκτωβρίου ἐ.ε. κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακ(του Ἀρχ)που ἡμῶν κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, συνήλθον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Ὁρφανικῷ Ἰδρύματι Ἀγίας Τριάδος Ν. Λιοσίων, εἰς ἔκτακτον Ἱερατικὴν Σύναξιν, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, μετὰ τοῦ Ἱερατείου Αὐτῆς.

Σκοπὸς τῆς Συνάξεως ἦτο ἡ ἐνημέρωσις τοῦ Ἱερατείου ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ἡ σφυρηλάτησις ἰσχυρῶν δεσμῶν ἀγάπης, ἡ κατοχύρωσις τῆς ἐνότητος, ὁ τονισμὸς τοῦ πνεύματος τῆς πειθαρχίας καὶ ἡ ἐν γένει προαγωγή τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Μετὰ τὴν καθιερωμένην προσευχήν, ὁ Πρόεδρος τῆς Συνάξεως Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ, ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκτάκτου ταύτης Ἱερᾶς Συνάξεως, εἰπὼν τὰ κάτωθι:

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ Α'

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,
Τίμιον καὶ Εὐαγὲς Ἱερατεῖον,
Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ὅπως συμβαίνει μετὰ ἀπὸ κάθε πόλεμον, μάχην καὶ κοινωνικὴν ἀναταραχὴν, ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὑπεύθυνος, πραγματοποιεῖ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΖΩΝΤΩΝ καὶ ἐναπομεινάντων δυνάμεων του. Οὕτω πῶς, καὶ γώ, ὁ ἐλάχιστος ἐν ἀρχιερεῦσιν ἔχων τὴν τεραστίαν εὐθύνην τοῦ «Πρώτου μεταξὺ ἰσῶν», ὑποχρεοῦμαι εἰς ἀνασύνταξιν τῶν ἀγωνιστικῶν ἡμῶν δυνάμεων, μετὰ τὴν ἐνσκήψασαν λαίλαπα καὶ συγκλονιστικὴν ἀναταραχὴν, εἰς τοὺς ἔως πρό ὀλίγου εἰρηνικοὺς κόλπους τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κατόπιν τῆς Ἀβεσσαλωμεῖως ἀποστασίας καὶ ἀνταρσίας τῶν δύο ἐπιπολαίως καὶ ἐσπευσμένως ἀποφασισάντων τέως Ἐπισκόπων καὶ τῆς μικρᾶς ὁμάδος τῶν διακαῶς ἐπιποθούντων τὴν ἀρχιερατικὴν μίτραν καὶ τὴν ἐπισκοπικὴν ράβδον τέως ἱερομονάχων, τῶν ὡς γνωστῶν καθημερινῶς καὶ ἀπὸ ἐτῶν κατακαιομένων ἐκ

τοῦ ἀσιγάστου πόθου τῆς ἀρχιερωσύνης, τῶν παραβατῶν αὐτῶν καὶ καταπατητῶν ΔΕΚΑΔΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ, τῶν μόνων ἐνόχων καὶ ὑπευθύνων, διὰ τὸν ἐπάρατον νέον διχασμὸν καὶ σάλον καὶ κλυδωνισμὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Διὰ πάντα ταῦτα, Συνοδικῇ ὁμοφώνῳ ἐγκρίσει καὶ ἀποφάσει, πραγματοποιοῦμεν τὴν σημερινὴν Ἱερὰν Σύναξιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου παντὸς βαθμοῦ, ἵνα ἀνασυντάξωμεν τὰς δυνάμεις ἡμῶν καὶ συνεχίσωμεν τὸν Ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα πρὸς πραγμάτων τοῦ γνωστοῦ ὑμῖν, ποθητοῦ.

Καὶ ἐν πρώτοις καθήκον μου ὑπολαμβάνω ὅπως ἀποσείσω τὰς ἀνεδαφικὰς καὶ γελοίας κατ' ἐμοῦ κατηγορίας καὶ αἰτιάσεις τῶν ἀνωτέρω τέως κληρικῶν, οἵτινες γελοιοποιοῦνται, λόγῳ τοῦ ὑπερφιάλου ἐγωῖσμοῦ τῶν μὲ τὰ λεγόμενα καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν.

Συγκεκριμένως ἀναφέρω εἰς τὴν ἀγάπην Σας ὅτι, ἐν τῇ φυσικῇ καὶ ἀνεξικάκῳ πάντοτε προθέσει μου, ὑποχωρῶν ἐκεῖ ὅπου τὸ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τὸ ἐπιβάλλει καὶ, ὕψων πεισμώνως ΤΗΝ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΝ ΑΡΝΗΣΙΝ, ἀνευ δεσποτισμῶν, ἐκεῖ ὅπου ἡ περιφρούρησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ Νόμων τὸ ἐπιβάλλει, ἐδέχθην ἰοδόλα βέλη καὶ «πάρθεια» κτυπήματα, ἄλλοτε μὲν ἀποκαλούμενος ψοφοδεής, ἀβουλος, ἀναποφάσιτος, ἐμφοβός καὶ ἄλλα καὶ ἄλλοτε, σκληρός, δικτάτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλαζών καὶ αὐταρχικός. Καὶ ἐρωτῶ τὴν ἀγάπην πάντων ὑμῶν:

Πῶς συμβιβάζονται τὰ ἀσυμβίβαστα; Ἀβουλος καὶ δικτάτωρ; Ὑδωρ καὶ πῦρ; Φῶς καὶ σκοτός; Ἀδράνεια καὶ δραστηριότης; Ἀλλὰ ὁ σκοτεισμένος νοῦς καὶ τὰ ταπεινὰ ἐλατήρια ἐφευρίσκουν πάντοτε τρόπους νὰ συμβιβάζουν τὰ ἀσυμβίβαστα καὶ μάλιστα ὅταν σπουδαρχίδαι, ἐπιθυμοῦντες τὴν ἐκπόρθειν τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου ἐνεργοῦν ἐλαφρᾶ συνειδήσει. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν παρέλειψαν νὰ μοὶ προσάψουν πᾶσαν κατηγορίαν, τὴν ὁποῖαν μάλιστα, γνωρίζω καλῶς, ἐκαλλιέργουν τεχνηέντως, καίτοι ἦσαν ἐδαφιαῖοι εἰς τὰς κολακείας καὶ ὑποκλίσεις τῶν. Ἠκούσθησαν λοιπὸν κατ' ἐμοῦ, πολλὰ καὶ διάφορα, τὰ ὁποῖα ἀντιπαρέρχομαι μετὰ ἀνεξικάκου ἐπιεικείας, καὶ καταλήγω εἰς τὴν ὑπουργὸν μεθόδευ-

σιν κακοβούλων ἐνεργειῶν αὐτῶν καὶ ἐναντίον ἐπὶ τῶν ἀμεσοτάτων συνεργατῶν μου κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἔχοντες πάντοτε γνῶμονα τῶν πράξεων αὐτῶν, τὸ ἀνέντιμον σύνθημα τοῦ Μοργκεντάου «Συκοφαντεῖτε, συκοφαντεῖτε πάντοτε ἐν τέλει κάτι ἀπομένει»....

Πατέρες καὶ ἀδελφοί μου,

Ἐν δικαίᾳ πικρία καὶ θλίψει πατρικῇ, ἐρωτῶ καὶ πάλιν ἅπαντας ὑμᾶς λόγον ἓνα: «Ποῖος ἀρχηγέων, ποῖος ἀρχιστραπεύων, ποῖος ἀνάσσει, ποῖος πρωθυπουργός, ἢ οἰοδῆποτε ἀρχῶν ἐκκλησιαστικός, πνευματικός, πολιτικός, δέχεται τὴν ἄκρως ταπεινωτικὴν δῆλωσιν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος, δὲν ἔχει κρίσιν νὰ ἐπιλέγῃ τοὺς συνεργάτας του καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιώτεροι αὐτοῦ θεωρούμενοι, δύνανται ἐγὼνιστικῶς τῷ τρόπῳ νὰ τοῦ κρίνουν τοὺς συνεργάτας του;

Εἶναι δυνατόν, ἀδελφοί καὶ πατέρες, νὰ καταρκαῶνουν καὶ σπιλώνουν τὴν ὑπόληψιν ἐπιλέκτων συνεργατῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀκούσματι φληναφλημάτων (κουτσομπολιῶν, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον), ἀχαλινώτων γυναικείων στομάτων, ἢ ἀνδρῶν ἐγκυμνασμένων εἰς τὰς ἀδεσπότους πληροφορίας καὶ κατασυκοφαντήσεις;

Ὑποχρεοῦμαι ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, οὐχὶ μόνον νὰ υπεραμυνθῶ τῶν συνετῶν καὶ καλῶν συνεργατῶν μου κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκφράσω ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΝ πρὸς αὐτοὺς διότι δίδουν εἰς πᾶσαν πρόσκλησίν μου καὶ παράκλησίν μου, εὐσυνείδητον καὶ πρόθυμον παρὸν μὲ ἀποτελεσματὴν ἢ ἀγαστή αὐτὴ συνεργασία νὰ ἔχῃ σήμερον νὰ παρουσιάσῃ τὴν πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου, τὴν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν μὲ ἐπισήμους κρατικὰς Ἀρχάς, τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὸν ἐξωραϊσμόν τῶν ἱερῶν Ναῶν, τοῦ Γενικοῦ Ταμείου μας, τὴν αὐτοδύναμον τροχιάν τῶν οικονομικῶν πραγμάτων, τὴν ὅσον ἔνεστιν, καλυτέραν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν πιστῶν διὰ τε τοῦ Θείου Λόγου καὶ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου ἡμῶν, «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Ὑποχρεοῦμαι πρὸς ἅπαντας αὐτοὺς τοὺς ἀμεσώτατους συνεργάτας μου κληρικούς καὶ λαϊκοὺς νὰ ἐκφράσω καὶ τὴν πολλήν μου εὐγνωμοσύνην διότι ἡ αὐταπάρνησίς των καὶ μάλιστα εἰς στιγμὰς δυσκόλους καὶ δραματικὰς τῆς ποιμαντορίας μου ἐπέδειξαν ἀξιόμιμητον καὶ συγκινητικὴν δι' ἐμὲ ἀφοσίωσιν καὶ συμπάρασιν...

Ὅσον διὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν κακοβούλων, ἐναντίον τῶν νέων Σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων καὶ τὰς δῆθεν συγκριτικὰς ἀνισότητος μετὰ τῶν «δῆθεν ἀρχιερέων», τῶν παραβατῶν, δηλαδὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν ἀποσχισθέντων ἐκ τοῦ Σώ-

ματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τοῦτο καὶ μόνον θὰ εἶπω: «Ἡ πίστις, ἡ ὑπακοή, ἡ σύμπνοια καὶ ἡ εἰρηνοποιὸς διάθεσις τῶν νέων Ἐπισκόπων ἡμῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐν γήρατι μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ εἰμεθα ὑπερήφανοι δι' αὐτοὺς διότι κέκτηνται τῆς ἰδιαιτέρας περγαμηνῆς, τῆς ἀθουρύβου, τῆς ἀτύφου (ἀπερηφανεύτου) γονίμου, πνευματικῆς δραστηριότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, ὅπου καὶ ἂν εἰργάσθησαν καταλιπόντες τὰς πλέον τερπιθύμους ἀναμνήσεις εἰς τὰς καρδίας τῶν πνευματικῶν αὐτῶν τέκνων διὰ τοῦτο καὶ ἐπεβράβευσεν αὐτοὺς, ἔστω καὶ εἰς δυσμὰς τοῦ βίου αὐτῶν, ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἐπιστέφω τὸν ἐναρκτήριον τοῦτον χαιρετισμόν μου μὲ τὴν προσφώνησιν: ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΣΙ! Καὶ ἀκόμη: ΑΓΑΠΗΣΩΜΕΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΙΝΑ ΕΝ ΟΜΟΝΟΙΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩΜΕΝ... Περιούσιε, Πιστὲ καὶ Γενναίε Ἱερὲ Κλήρε τῆς Ἑλλάδος. Σὺ ὅστις ἐκλείσεις τὰ ὦτα Σου εἰς τὰς συγχρόνους σειρήνας τοῦ Ὀδυσσέως, αἰτίνες προσεπάθησαν τὸν διχασμόν, τὴν διάσπασιν, τὴν ἀναταραχὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἀρχιερατικῆς καὶ ΜΟΝΟΝ μίτρας, ΔΕΞΟΥ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ, ΤΗΝ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δέχθητι τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ τὴν πλήρη Συνοδικὴν ὁμόφωνον εὐαρέσκεϊαν. Ἀνδρίζου ὅθεν καὶ ἴσχυε καὶ ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Κρατύνθητι ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν ἡμῶν ἐπάλξεων τῆς μαρτυρικῆς καὶ ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας διότι ἀποτελεῖς τὴν πάγχρυσον χοάνην δι' ἧς κατέρχεται «ὡς Δρόσος ἀερμῶν ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών», ἡ Ζωήρρυτος Εὐλογία, Χάρις καὶ Δύναμις πρὸς τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τέκνα.

Ἰστανται πάντες, πρὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀξιωματὸς Σου, μετ' εὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ πολλοῦ. Ἀμίσθος, ἀνασφάλιστος, οἰκογενειάρχης, ἢ, ἱερομόναχος, ὁδεύεις, ὑπερηφάνως ἐν Κυρίῳ, τὴν ἀνάτην ὁδόν Σου, πεποιθὼς ὅτι ΑΟΡΑΤΩΣ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΕΙ ΜΕΤΑ ΣΟΥ, Ο ΚΥΡΙΟΣ.

Ἀγαπητοί μοι ἐν Κυρίῳ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί.

Ἄς κρατηθῶμεν χερί με χερί. Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ μοναχοί. Οἱ χρυσοὶ κρίκοι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἅς μᾶς ἐνώνουν πάντοτε καὶ τότε, Η ΝΙΚΗ ΘΑ ΕΛΘΗ ΛΑΜΠΡΑ, ἐνῶ, Η ΣΗΜΑΙΑ ΗΜΩΝ, Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ λέγω, Ὅστις φέρει τὸ γνωστὸν σύνθημα ἡμῶν, ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, θὰ ἐπισκιάζῃ ἡμᾶς πάντοτε ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἱερῶν ἡμῶν καθηκόντων.

Εισερχόμενος δὲ κατόπιν εἰς τὰ θέματα ἡμερησίας διατάξεως, εἶπεν:

ΘΕΜΑ 1: Περί τῶν παρανόμων ἐνεργειῶν τῶν πραξικοπηματιῶν:

Ἀναφερθεὶς εἰς τὰ γεγονότα τοῦ πραξικοπήματος, ἀνέπτυξεν ἐν ὀλίγοις περὶ τοῦ τρόπου ἐνεργείας αὐτῶν, τὴν παράνομον κατακράτησιν Ἱερῶν Ναῶν ἰδιοκτησίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὡς π.χ. Κοιμ. Θ)κου Ἀνθουπόλεως, Εὐαγγελιστρίας Λουτρακίου, κ.ἄ., παρὰ τὰς συστάσεις τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν, ὅπου τοὺς ὑπεδείχθη νὰ παραδώσουν τοὺς ὡς ἄνω Ναοὺς εἰς τοὺς δικαιοῦχους, ἀρνηθέντες δὲ, μᾶς ἠνάγκασαν νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην.

ΘΕΜΑ 2: Περί τῶν Ἐπισκοπικῶν Ἑδρῶν καὶ καταμερισμῶν ἐργασιῶν:

Ἐν συνεχείᾳ ἀνέπτυξε τὸ θέμα κατανομῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἑδρῶν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους ἡμῶν, ὡς καὶ τὸν καταμερισμὸν ἐργασιῶν εἰς Ἐπιτροπὰς, τὰς ὁποίας καὶ ἀνακοινώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ΦΩΝΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ἵνα ἕκαστος τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρικῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν γνωρίζῃ τὸν Ἐπισκοπὸν τοῦ καὶ τὴν Ἐπαρχίαν του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τρίτους, νὰ γνωρίζουν ποῦ θὰ ἀπευθύνωνται διὰ κάθε ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καλυτέραν Διοίκησιν καὶ ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΘΕΜΑ 3: Περί τῶν Σεβ)των Ἀκακίου καὶ Χρυσόστομου.

Ἐπ' αὐτοῦ, ἐγένετο διαλογικὴ συζήτησις καὶ ἐπηκολούθησεν ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων τῆς τε Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἱερατείου. Ὁμόφωνα ἀπεφασίσθη μὲ ἐξουσιοδότησιν ὅπως οἱ Σεβασμιώτατοι Φθιώτιδος καὶ Θυμακοῦ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ καὶ Πατρῶν καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ὁμοῦ μετὰ τῶν: Πρωθιερέως Μιχαὴλ Σαββοπούλου, Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου καὶ τοῦ ἐξ Ἀγίου Ὁρους Μοναχοῦ Ἰακώβου, ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν συμβιβασμοῦ, ὅπως μεταβοῦν εἰς τοὺς ὡς ἄνω Σεβασμιωτάτους, καὶ καταβάλουν κάθε δυνατὴν προσπάθειαν ἵνα μεταπίσουν αὐτοὺς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐτονίσθη ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Ἱερατείου, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ τελευταία προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται παρ' ἡμῶν, καὶ τελευταία εὐκαιρία δι' ἐκεῖνους.

ΘΕΜΑ 4: Περί παραιτήσεως τοῦ Σεβ)του Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος, ἐνημέρωσε τὸ Ἱερατεῖον περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Ἀγίου Εὐ-

ρίπου κ. Παΐσιου, ὅστις παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπάθειας τόσον τῆς Ἱεραρχίας, ὅσον καὶ ἄλλων προσώπων, ἐμμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν του, προβάλλων θέμα ὑγείας.

Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐθίγη καὶ τὸ θέμα τῶν Συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ (ΡΟΜΦΑΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) καὶ ἀπεφασίσθη ὁμόφωνα ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ γίνονται δεκτοὶ ὡς Ἱεροκήρυκες εἰς τὰς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, εἰς δὲν ἀλλάξουν πρωτίστως τὸ πιστεύω τους, σύμφωνα μὲ τοὺς Ἱερούς κανόνας καὶ παραδόσεις μας.

Διευκρινίζεται ὅτι τὸ Ἱερατεῖον διὰ βοῆς κατεδίκασε τὸ πραξικόπημα καθὼς καὶ ἀπάσας τὰς παρανόμους ἐνεργείας αὐτῶν καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ, παρετέθη πλουσία τράπεζα παρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου καὶ παλαιμάχου Ἀγωνιστοῦ Πατρὸς Διονυσίου Καλαργύρου εἰς ἅπαντας τοὺς παρευρισκομένους Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς.

Τέλος, ἐπιστρέψασα ἡ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν Σεβ. Ἀκάκιον, ἐπληροφόρησε τὴν Ἱερὰν Σύναξιν, ὅτι οὐδὲν ἐπετεύχθη παρὰ τὴν ἐπιμονὴν ταύτης. Οὗτος, ὅχι μόνον ἡρνήθη κάθε συνεργασίαν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλὰ προέβη καὶ εἰς ὕβρεις ὡς καὶ συκοφαντίας κατὰ τῆς Ἱεραρχίας καὶ γενικὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ δὲ Σεβ. Χρυσόστομος, δὲν ἐνεφανίσθη διόλου εἰς τὴν ἐπιτροπὴν καίτοι εὕρισκετο ἐντὸς τῆς Μονῆς του. Εἶναι φανερόν λοιπόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκ μέρους των οὐδεμία πρόθεσις ἐπιστροφῆς των.

Ἡ ἐκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεστιάσεως, ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τοὺς παρευρισκομένους ἐξορίστους Ἀγιορείτας Μοναχοὺς τῆς Μονῆς ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ καὶ τοὺς συνεχάρη διὰ τὸν ἄγωνα καὶ τὸ πιστεύω τους.

Διευκρινίζεται ἐπίσης ὅτι, ἐκ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Συνάξεως, ἀπουσίαζον τρεῖς Ἀρχιερεῖς μας. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γερώντιος, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος ὅστις μετέβη εἰς Γερμανίαν δι' ὑπόθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Χίου κ. Στέφανος, εἰς Χίον.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ θέμα τῶν Ἀρχιερέων ΑΚΑΚΙΟΥ - ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, γνωστοποιούμεν ὅτι ἡ προσεχὴς Συνεδρίασις τῆς Ἱεραρχίας καὶ μετὰ ἀπόφασιν τοῦ Ἱερατείου θ' ἀσχοληθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ δώσῃ τὴν τελικὴν λύσιν του.

Εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Σύναξιν, παρευρέθη καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Κυκλάδων κ. Γαβριήλ, ὅστις ἐπροτάθη νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν διαποίμανσιν ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπισκοπῆς Μαγνησίας. Ἐπροτάθη ἐπίσης νὰ μεταβῇ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀκάκιον καὶ Χρυσόστομον, ἀλ-

λά ὅλως παραδόξως καὶ παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἱερατείου, ἀπέρριψε καὶ τὰς δύο προτάσεις καταθέσας ἐν τῷ ᾧ καὶ ἐγγραφον εἰς τὴν Γραμματείαν, ζητῶν διευκρινήσεις εἰς ὀρισμένα παλαιότερα θέματα. Ἐπ' αὐτοῦ, θ' ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία εἰς τὴν προσεχῇ Αὐτῆς συνεδρίαν.

Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν Ἱεράν Σύναξιν ἦσαν:

Ο Πρόεδρος

Ἀρχ)πος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Τὰ Μέλη

Ο Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος

Ο Κυκλάδων καὶ Νήσων Γαβριήλ

Ο Σταυρουπόλεως Εὐθύμιος

Ο Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου Θεόφιλος

Ο Αἰγίνης Παῖσιος

Ο Τаланτίου καὶ Βοιωτίας Γεράσιμος

Ο Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Ἀθανάσιος

Ο Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου Μάξιμος

Ο Μαραθῶνος καὶ Εὐβοίας Ἰουστίνος

Ἱερεῖς:

Ἀρχιμ. Διονύσιος Καλάργυρος, Ἀρχιμ. Νικόλαος Λιαπιδης, Ἀρχιμ. Γοργόνιος Ριζάκης, Ἀρχιμ. Νικόδημος Ζαφειρόπουλος, Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Ρέρρας, Ἀρχιμ. Βασίλειος Λιάτσος, Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Καραμητρός, Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Παπαδέλης, Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Γιάννος, Ἀρχιμ. Νεκτάριος Κουφός, Ἀρχιμ. Εὐμένιος Βασσάλος, Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Κινδύνης, Ἱεροδ. Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης, Ἱερεὺς Σπυρίδων Μπαχταλιᾶς, Οἰκον. Στέργιος Σφακιανάκης, Πρωθιερεὺς Μιχαήλ Σαβδόπουλος, Πρωθιερεὺς Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος, Πρωθιερεὺς Γεώργιος Πουρσανίδης, Πρωθιερεὺς Σπυρίδων Βαρελόπουλος, Οἰκον. Νικόλαος Καλοσκάμης, Πρωθιερεὺς Μιχαήλ νος, Οἰκον. Ἐμμανουήλ Μανδηλάκης, Πρωθιερεὺς Γεώργιος Σμυράκης, Ἱερεὺς Γεώργιος Κεπάπογλου, Ἱερεὺς Σεραφεῖμ Παπαϊωάννου, Ἱερεὺς Στυλιανός Λαγούρας, Ἱερεὺς Καλλίνικος Μουράτογλου, Πρωθιερεὺς Στυλιανός Καμαράτος, Ἱερεὺς Ἰγνάτιος Μπάφας, Ἱερεὺς Χρήστος Μιχαηλίδης, Ἱερεὺς Δημήτριος Λάμπρου, Ἀρχιμ. Νικόλαος Καφεντζής, Ἀρχιμ. Νικόλαος Δεσποτιδης.

Ἐπιστολὴ

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας «Διασουλείας» Ἀκάκιον καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Σ ε β α σ μ ι ὡ τ α τ ο ι .

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀπὸ 20.3.79 ἀποσταλείσης Ὑμῖν προσωπικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀναπαντήτου εἰσέτι παραμενοῦσης, συνελθόντες ἐν πλήρει Συνόδῳ καὶ διασκεψάμενοι ἀπεφασίσαμεν, ὅπως διὰ τοῦ παρόντος συνοδικοῦ ἡμῶν γράμματος, παροτρύνωμεν Ὑμᾶς ἐτι ἅπαξ, εἰς ἐπιστροφὴν ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἧς, ὅλως ἀδικαιολογήτως καὶ διὰ λόγους μὴ ἀποχρῶντας, ἀπεσχίσθητε.

Τὸ σχίσμα, ὡς γνωστόν, Σεβασμιώτατοι Ἀγιοὶ ἀδελφοί, κατὰ τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, τὸ οὐχὶ διὰ λόγους κακοδοξίας καὶ αἰρέτως «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρυττομένης γινόμενον, ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ περιπτώσει συγχωρεῖται καὶ οὐδὲ δι' αἵματος μαρτυρικοῦ ἐξιλεώνεται. Ὁ τρόπος τῶν ἐνεργειῶν Ὑμῶν διὰ τὴν δῆθεν σωτηρίαν καὶ δόξαν τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, δὲν ὁδηγεῖ εἰς αὐτήν, ἀλλ' εἰς τὴν κατὰ τμησιν Αὐτῆς καὶ αὐτοδιάλυσιν. Εἰς ἡμέρας καθ' ἃς τὸ φῶσμα τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμένου, ἰδίᾳ μὲ τὴν εἰσαγωγὴν μας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ., μᾶς ἀπειλεῖ ὅλον ἐν καὶ περισσότερο, ἀπαιτεῖται ἰδιαίτατα ἡ συνοχή καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισις τῶν διαρκῶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐξοπλιζομένων σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ οὐχὶ «ἐαυτοὺς νὰ δάκνωμεν» κινδυνεύοντες «ὕπ' ἀλλήλων νὰ ἀναλωθῶμεν».

Ἄς σταθμίσωμεν τὰς φοβερὰς εὐθύνas ἡμῶν ἐναντι τῆς τόσοσκληρῶς δοκιμαζομένης Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς ὑπεύθυνοι πνευματικοὶ Ἠγήτορες Αὐτῆς, τερματίζοντες ἐδῶ τὴν ἄστοχον καὶ ἀδικαιολόγητον κατ' ἀλλήλων πολεμικὴν, δι' ἧς οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυχάνομεν εἰμὴ ἵνα «βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ἡμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι», καὶ ὅπως «εὐφρανθῶσι θυγατέρες ἁλλοφύλων».

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξετάσασα πάντας τοὺς ὑφ' Ὑμῶν προβαλλομένους λόγους, δι' οὓς ἀπεσχίσθητε ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ εὐροῦσα αὐτοὺς βασίμους καὶ δικαιολογούντας σχίσμα, ὡς μὴ ὄντες λόγοι πίστεως, ὡς οἱ θεοὶ καὶ Ἱ. Κανόνες ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου κ.ά. ὀρίζουσι, θεωρεῖ Ὑμᾶς εἰσέτι Μέλη Αὐτῆς, διό καὶ πρὶν ἢ ἔλθῃ εἰς τὴν πολὺ δυσάρεστον ἀλλ' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νὰ προβῇ εἰς ἀναλόγους κυρώσεις καὶ μέτρα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων δι' ἀποστάτας καὶ παρασυναγώγους, καλεῖ Ὑμᾶς μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης, δι' ὑστάτην φοράν,

ὅπως ἐπανεῦλθετε καὶ ἐνταχθῆτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἱ. ἡμῶν Συνόδου, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ «τοῖς μὲν ὁποῖθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δὲ ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι», συνεχίσωμεν τὴν ἀνηφορικὴν πορείαν τοῦ ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνος, πρὸς ὅλεθρον καὶ κατασχύνην τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «χαρὰν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς».

Ἡ ἱ. Σύνοδος ἐφ' ἐξῆς, ὡς διαθέτουσα πληρότητα καὶ ἀπαρτίαν, θὰ ἐπιλύσῃ τὰ τυχόν ὑπάρχοντα ἅλута, ὡς καὶ τὰ ἐκάστοτε ἀναφυόμενα σοβαρὰ καὶ ἀκανθώδη προβλήματα, ἀντικειμενικώτατα, κρατοῦσα ἐν Αὐτῇ «ἡ τῶν πλειόνων ψήφος», ὡς οἱ θεῖοι καὶ ἱ. Κανόνες διακελεύονται. Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί, ὅτι οὐδὲν πρόβλημα διὰ τῆς συνεργασίας ἡμῶν θὰ μείνῃ ἀνεπίλυτον καὶ δυνάμενον νὰ σκιάσῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ἀρραγὴ ἐνότητα καὶ ἀγάπην ἡμῶν, δι' ἧς καὶ μόνης διακρίνονται οἱ ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταί.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ στάδιον τοῦ ἱεροῦ τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος ὅς συνεισέλθωμεν ἐν αὐτῷ, οὐχὶ «ἀλλήλους δάκνοντες», ἀλλὰ κοινὸν μέτωπον ἔχοντες.

Ἰδοὺ τρόπος, ἅγιοι Ἀδελφοί, δι' οὗ ὁ Θεὸς δοξασθήσεται καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κατασχυνθήσονται, οἱ δὲ πιστοὶ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους φιλήματι ἀγίῳ πανηγυρίσουσι.

Ταῦτα καθηκόντος καὶ ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ διαβιβάζομεν Ὑμῖν ἀπὸ τῆς παρούσης, ἔχοντες δι' ἐλπίδος, ὅτι θὰ προσέλθῃτε αὐθορμήτως καὶ ἀνενδοιάστως, ἀναλογιζόμενοι ἅμα καὶ τὴν ἀκεραίαν εὐθύνην τοῦ σχίσματος, τὴν ὁποίαν ἐξ ὁλοκλήρου θὰ φέρετε κατόπιν τῆς ὑστάτης ταύτης προσπαθείας ἡμῶν.

Ἰδοὺ ἡ ἱ. Σύνοδος ἡμῶν ἐπραξε τὸ ἱερὸν καθῆκόν αὐτῆς, ἐναντὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς κρισιμότητος τῶν περιστάσεων καὶ ἀναμένει εὐελπιστοῦσα νὰ ἴδῃ καὶ τὸ Ὑμέτερον ἱερὸν καθῆκον.

Διατελοῦμεν

Ἀδελφικῶς καὶ μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 2) 15.6.1979

Κρίσεις

Ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἀποστατῶν ἀρχιερέων κ.κ. Ἀκακίου καὶ Χρυσόστομου εἰς τὴν φιλάδελφον ἐπιστολὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου.

«Πρῶτος ἐγὼ εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» λέγει ὁ Κύριος. Καὶ ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν

Ἀπόστολος φωνεῖ: «... Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν...».

Ἀπὸ τοὺς θεῖους τούτους λόγους ἐμπνεόμενος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας κ.κ. Αὐξέντιος, ἀπηύθυνε φιλάδελφον ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀποστάτας ἀρχιερεῖς κ.κ. Ἀκάκιον καὶ Χρυσόστομον, δι' ἧς ἐκάλεῖ τούτους ὅπως ἐπανεῦλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, λησμονοῦντες πάθη καὶ ἐγῶισμούς, πρὸς συνεργασίαν, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ταύτης, καίτοι οὗτοι εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν τὸν εἶχον σφόδρα πικράνει, ἐκφρασθέντες κατ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως κατηγορητικῶς καὶ ὕβριστικῶς προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς τῷ λόγῳ.

Ἄλλ' οὗτοι οἱ ἴδιοι πάντοτε. Ἀμετανόητοι! Ἀπῆντησαν εἰς τὸν ταπεινόν, πρᾶον, ἀμνησικακὸν καὶ συγγνώμονα Πρωθιεράρχην μετ' ἐγῶισμοῦ καὶ θυμοῦ πολλοῦ ἀρνητικῶς διὰ μακροσκελοῦς ἐπιστολῆς, ἐπαναλαμβάνοντες κατὰ κόρον, τὸ αὐτό, λίαν προσφιλές εἰς τούτους, τροπάριον, τῶν ἐσῶων κατηγοριῶν καὶ τῶν δεινῶν ὕβρεων, τὴν φορὰν δὲ ταύτην ἐπὶ δεινότερων, ὡς «... Δημοκοπία ἀπ' ἄμβωνος... οὐδόλως ἔχομεν διάθεσιν διαλόγου πρὸς τοιαύτην κυνικὴν ὑπόκρισιν... τὴν φιλάδελφον πανουργίαν σας... τὴν ἀσύστολον τόλμην τοιαύτης δημοσιότητος... διότι κατὰ λογικὴν, ὁ ἐνοχος διὰ τινα συνέπειαν σιωπῇ, ἀλλ' ὁ ἀδιάντροπος καιροσκοπὸς φωνασκεῖ ἐπιταυτοῦ διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς ἀφελεῖς ἀκροάτας, ὡς πνιγόμενος δῆθεν ἀπὸ τὸ δίκαιον... φωνάζει, ἐγκαλῶν τοὺς κατηγοροῦς του, ὁ κλέψας, ἀπειλεῖ διὰ συκοφαντίαν ἢ πόρνη κ.ο.κ... νὰ καλύψῃτε τὸ αἰσχιστὸν σκάνδαλόν σας... δείγμα τοῦ διχασμένου χαρακτῆρος σας... ἴλεως γενοῦ ὁ Θεὸς διὰ τοὺς ἀπογυμνωθέντας κἂν ὀλίγης αἰδοῦς καὶ ἀνθρωπισμοῦ... ἐὰν εὐσυνειδήτως ἠθέλατε νὰ μᾶς γράψῃτε κατὰ αὐτὸ εἶνε τὸ «ἡ αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψέ με»... ἀλλὰ ποῦ ἀξιοπρέπεια...».

Σταματῶμεν τὴν ἐπισήμανσιν αὐτῶν, διότι, ὁμολογουμένως δοκιμάζομεν ἠθικὴν ἀηδίαν ἐκ ταύτης. Καὶ συλλογιζόμεθα εὐλόγως: Ἱεράρχαι εἶνε οἱ γράψαντες τοὺς ὕβριστικούς καὶ χλευαστικούς τούτους χαρακτηρισμούς; Ναί, Ἱεράρχαι! Καὶ κατὰ Πρωθιεράρχου! Καὶ μάλιστα χειροτονήσαντες αὐτοὺς ἱεράρχας, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς τιμωρήσεώς των ἦσαν «ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί» καὶ μετελάμβανον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀγίου Ποτηρίου, διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν, ἐκείνου, ὡς Πρώτου!

Οὔτε ἡ Ἀρχιερατικὴ ιδιότης, οὔτε ἡ συνδέουσα τὸν χειροτονοῦντα καὶ χειροτονούμενον αὐτόχρημα πνευματικὴ σχέση, ἢ ἐκ τῆς θείας Χάριτος ἐκπηγάδουσα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ὀφειλομένη στοιχειώδης εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν εὐεργέτην

πνευματικόν πατέρα, ἰσχυσαν διὰ νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν μετὰ τῆς εὐκολίας διατύπωσιν τοιούτων καὶ τοσούτων πάντῃ ἀνεπιτρέπτων ἐκφράσεων. Φεῦ! ὑπερίσχυσαν αὐτῶν ὁ ἐγωϊσμός καὶ ὁ θυμός!

Καὶ οἱ λόγοι τοῦ Θεορρήμονος Παύλου: «δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον εἶναι... νηφάλιον... κόσμιον... διδακτικόν... μὴ πληκτικόν... ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον...».

Διὰ ποίους ἐλέχθησαν; Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι οἱ ὕβρισταὶ ἐγωϊστικῶς καὶ αὐταρέσκως διατείνονται ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν ὅτι εἶνε τὸ «λείμμα τῆς ὑγιούς Ἱεραρχίας»! Ἐάν οἱ ὕβρισταὶ ἀρχιερεῖς εἶνε τὸ λείμμα τῆς ὑγιούς Ἱεραρχίας, οἱ μὴ ὕβρισταὶ πρέπει νὰ εἶνε Ἅγιοι.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ τῶν ἀποστατῶν ἐνέχει καὶ τοῦτο τὸ νέον, ὅπερ ἐμποεῖ βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ προκαλεῖ τὸν δίκαιον σχολιασμόν: ὅτι οὗτοι κατηγοροῦν καὶ ὕβρίζουν καὶ τὸν περιούσιον λαὸν ἡμῶν, τὸν ἀποτελοῦντα τὸ εὐσεβὲς καὶ γνησίως ὀρθόδοξον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ναί, τοὺς παλαιοημερολογίτας θίγουν, γράφοντες: «Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν εἶνε εἰσέτι ὥριμος ὁ λαὸς αὐτὸς νὰ προκρίνῃ τὴν ἰδεολογίαν ἀπὸ τὰ πρόσωπα, ἀφοῦ πιστεύει ὅτι μάχεται ὑπὲρ τῆς ἀληθείας... ἔχει καὶ ὁ λαὸς τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνεχόμενος ἐξ ἀδιαφορίας, εἴτε ἐξ ἀδιακρίτου Ζήλου, καὶ ἐπιπολαίου σεβασμοῦ πρὸς τὸ ράσον (τὸ καθαρὸν καὶ τὸ μεμολυσμένον καὶ διὰ τοῦτο ἐπιζημίου καὶ κατακριτέου σεβασμοῦ), εἴτε ἐκ προσωπολατρίας συγχωρούσης πάντα τὰ κακῶς διαπραττόμενα τῶν γερόντων (τὸ λίαν ἐπιζημίον τοῦτο ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ ἀγῶνος), εἴτε ἐξ ἄλλου τινὸς σκοποῦ, ἀνεχόμενος τὴν ταιριωρίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν γελοιοποίησιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς παγκόσμιον κλίμακα ὑπὸ τῶν τυχρῶν ἢ ἐγκαθέτων ἡγητόρων του. Δυστυχῶς εἶνε εἰσέτι ἄνωριμος νὰ ἐννοήσῃ τὸν ὑψηλὸν τοῦ προσορισμὸν εἰς τὴν ὑλιστικὴν καὶ ζοφώδη ἐποχὴν μας, ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης του ὡς ἰδεολόγος λαός. Δὲν εἶνε εἰσέτι ὥριμος νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κίνδυνος ἀπωλείας τοῦ νότερος ἐσωτερικῶς ἐκ τῆς κακῆς πορείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν του καὶ ἀναλόγως νὰ πράξῃ ὑπολογίζων μόνον εἰς δεοντολογίαν καὶ ἀγῶνος δὲν εἶνε μόνον ἐξωτερικός, ἀλλὰ δεῖ ποτέ εἰς πρόσωπα ἐκκλησιαστικά, μὴ διακρινόμενα ἐπ' ἀρετῇ καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐγγυώμενα ἀξιοπρέπειαν καὶ προβολὴν τοῦ ἀγῶνος μας, ἀλλὰ τοῦναντίον κατάκρισιν καὶ χλευασμόν, τῶν γνησίων ὡς κιβδηλῶν».

Ἐμφανίζουν οἱ «ἀνεξάρτητοι», — ὡς θέλουν ν' ἀποκαλῶνται, — τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ὡς δῆθεν ταλαιπωρουμένην καὶ γελοιοποιηθέντα τάχα τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα παγκοσμίως καὶ κινδυνεύοντα ν' ἀπωλεσθῇ ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς πορείας τῶν ἡγετῶν του, διότι, ἄκουσον, ἄκουσον!!, οὗτοι δὲν διακρίνονται ἐπὶ ἀρετῇ καὶ δὲν

ἐγγυῶνται διὰ τοῦτο ἀξιοπρέπειαν καὶ προβολὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ «τὴν κατάκρισιν καὶ τὸν χλευασμόν τῶν γνησίων ὡς κιβδηλῶν». Ὡ, τοῦ ἀπαρδεκτοῦ τῶν ἐκφράσεων!

Καὶ κατηγοροῦν καὶ ψέγουν τοὺς παλ)τας δι' ἐλλειψιν ὠριμότητος, ἥτοι διότι ἀνέχονται τὴν τοιαύτην δῆθεν κακὴν κατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων, δι' ἣν τάχα ὑπεύθυνοί εἶνε οἱ ἡγέται τοῦ καὶ συνυπεύθυνοι οὗτοι, ὡς ἀνεχόμενοι οὗτους, καὶ ὅτι δὲν δύνανται οὗτοι νὰ ἐννοήσωσι τὸν ὑψηλὸν προσορισμόν τῶν καὶ ν' ἀντιληφθῶσι τὸν δῆθεν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἐξ αἰτίας — δῆθεν — τῆς κακῆς πορείας τῶν μὴ ἐναρέτων καὶ ἀξιοπρεπῶν ἡγετῶν του, ἀκολουθοῦντες τούτους.

Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτων! Καὶ οὐδὲν ἀδικότερον εἰς βάρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡγεσίας καὶ τῆς νοημοσύνης τῶν παλ)τῶν! Διότι, ἀντιθέτως, εἶνε ἀρίστη καὶ ἀνοδικὴ ἡ πορεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡγεσίας. Βοοῦν ἐξ ἀντικειμένου ὑπὲρ αὐτῆς τὰ πραγματοποιηθέντα ὑπ' αὐτῆς, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, ἐπιτεύγματα, ἱστορικῆς ἀληθῶς σημασίας διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, τὰ ὁποῖα εἶνε ὁρατά καὶ τοῖς πᾶσι γνωστά καὶ οὐδεὶς τῶν εὐ φρονούντων καὶ καλοπροαιρέτων — εἰ μὴ μόνον τῶν ἐχθρῶν τῆς — δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅπως: ἡ συνταγματικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἐλευθερίας τῶν λατρευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν ἀρχιερέων ἡμῶν καὶ ἐντεῦθεν τῆς κανονικότητος τῶν χειροτονιῶν τούτων καὶ ἐν γένει τῶν κληρικῶν ἡμῶν, ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ Ἑσχασηρίων, ἡ ἀναγνώρισις ὡς ἐγκύρων τῶν Θείων μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου καὶ καταχώρησις τούτων ἐν τοῖς Ληξιαρχικοῖς Βιβλίοις τοῦ Κράτους, ἡ αὐξήσις τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἐν τῇ Ἑσωτερικῇ καὶ Ἑξωτερικῇ, ἡ ἱδρύσις Ἑξαρχιῶν ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ, μὲ ἀρχιερεῖς Ἑξάρχους (ἩΠΑ - Καναδὰ - Πορτογαλία), ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἀνωσις τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, μετονομασθέντος εἰς «Γενικὸν Ταμεῖον» ταύτης, λόγῳ διευρύνσεως τῶν σκοπῶν του, τούτέστι τῆς συντηρήσεως τῶν Ναῶν καὶ τῆς χορηγίας μηνιαίων παγίων βοηθημάτων, ἀντὶ συντάξεως, εἰς τοὺς λόγῳ γήρατος ἢ ἀνικανότητος ἀποχωροῦντας τῆς ἐνεργοῦ διακονίας κληρικοῦς ἡμῶν καὶ ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας ἀπόρους κ.ἄ.

Οἱ παλ)ται, ἔχοντες πλήρη ὠριμότητα, ἐκτιμοῦν βαθέως τὰ ἐπιτεύγματα ταῦτα καὶ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθῶσι τὸ πνευματικὸν κῦρος καὶ τὴν ἠθικὴν δύναμιν ποῦ προσέδωσαν ταῦτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ταύτης, ὁ ὁποῖος δὲν «ἐγελοιοποιήθη», ὡς χαιρεκάκως γράφουν οἱ ἀποστάται, ἀλλὰ ἐδοξάσθη καὶ ἐμεγαλύνθη καὶ ἐπέβαλε ταύτην εἰς τὴν συνε-

δησιν τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἀρχόντων ὡς ἀληθῆ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν. Καὶ ἡ λαμπρὰ φήμη τοῦ ἀγῶνος ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔσχεν ὡς καρπὸν τὴν προσχώρησιν εἰς αὐτὸν Πορτογάλων καθολικῶν κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἡσπάσθησαν τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐχειροτονήθησαν, ὁ μὲν ὡς ἀρχιερεὺς, οἱ δὲ ὡς πρεσβύτερος καὶ διάκονος.

Οἱ παλ)ται ἔχοντες πλήρη ὠριμότητα, ἀναγνωρίζουν ὅτι πάντα ταῦτα, ὀφείλονται εἰς τὴν ἱκανὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἡγεσίαν, ἥς τὰ πρῶτα ἀπέδειξαν ἔργῳ ὅτι διακρίνονται ἐπ' ἀρετῇ, εὐσεβείᾳ, πίστει, ἀξιοπρεπείᾳ καὶ ἀγωνιστικότητι καὶ ἐπέτυχον ὅπως περιαγάγῃσι τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς διώξεως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνοχῆς καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν τῆς σιωπηρᾶς ἀναγνωρίσεως ταύτης ἐκ μέρους τῆς πολιτείας καὶ ἐγγυῶνται, οὐχὶ τὴν κατάκρισιν καὶ τὸν χλευασμὸν τῶν γνησίων ὡς κιβδήλων, ὡς ἀναρμόστως γράφουν οἱ ἀποστάται, ἀλλὰ τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν ταύτης, πρὸς λύπην τῶν ἀποστατῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς.

Ὁ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς λαὸς ἡμῶν δὲν εἶνε διόλου «ἀνώριμος νὰ ἐννοήσῃ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν του εἰς τὴν ὕλιστικὴν καὶ ζοφώδη ἐποχὴν μας», ὡς τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως, οἱ ἀποστάται ἀρχιερεῖς. Ἀντιθέτως, εἶνε ὠριμώτατος, ὠριμώτερος καὶ τῶν κατηγορῶν του. Καὶ τὸ ἀπέδειξε, ἀφοῦ ἐπὶ 50 καὶ πλέον ἔτη σθεναρῶς ἀγωνίζεται καὶ πραγματοποιεῖ τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν του διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔχει συνειδητοποιήσει τ' ἀνωτέρω λαμπρὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἀγῶνος του, πρωταγωνιστοῦσας τῆς ἀξίας καὶ κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς του ἡγεσίας, τὰ ὅποια, δυστυχῶς, δὲν ἔχουν φαίνεται ἐξ ἐγωῖσμοῦ συνειδητοποιήσει οἱ κατήγοροί του, καίτοι τὰ γνωρίζουν, διότι διετέλεσαν μέλη ταύτης, ἢ ὑποκρίνονται ἀγνοοῦντες ταῦτα, γνωρίζοντες μόνον νὰ ἐπικρίνωσι, κατηγορῶσι καὶ ὑβρίζωσι, ἀποφεύγοντες τὴν συνεργασίαν, τοὺς κόπους καὶ τὰς εὐθύνας.

Καὶ διότι ὁ λαὸς ἡμῶν, ἔχων πλήρη ὠριμότητα, ἔχει συνειδητοποιήσει τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας τῶν ἐπιτευχθέντων ἀγαθῶν ἔργων καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν πρωτοστατησάντων εἰς τὴν ἐπίτευξιν αὐτῶν ἡγετῶν του, ἔχει ἀπόλυτον τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺτους καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ ὁμοθυμῶς. Τοῦτο ἀπέδειξε καὶ εἰς τὴν πρόσφατον δοκιμασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐκ τοῦ πραξικοπήματος τῶν Καλλίστου καὶ Ἀντωνίου, ὅπερ ἀπεδοκίμασε μετ' ἀγανακτήσεως καὶ παντὶ τῷ τρόπῳ διεδήλωσε τὴν ἠθικὴν συμπαράστασίν του εἰς τὴν κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἡγεσίαν.

Ναί, ἀκολουθεῖ τὸν πρωτεργάτην σεπτὸν προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν καὶ Ἁγίαν Σύνοδον ταύτης, οὐχὶ ἐξ ἀδιακρίτου Ζήλου ἢ ἐπιπολαίου σεβασμοῦ πρὸς τὸ ράσον ἢ προσωπολατρίας ἢ ἐξ ἄλλου σκοποῦ, ὡς ἀνακριβῶς γράφουν οἱ «ἀνεξάρτητοι»

ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἐκ Ζήλου κατ' ἐπίγνωσιν, καὶ συνειδητοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἡγήτορας του, τοὺς, οὐχὶ «τυχηροὺς ἢ ἐγκαθέτους», ὡς κακῶς γράφουν οὗτοι, ἀλλὰ τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς ἐργαζομένους τὸ ἀγαθόν. Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ διῆθι τοιοῦτοι ἔλεχάν αὐτῷ ἡγήτορες. Καὶ τιμᾷ τοὺς πρεπόντως, κατὰ τὸν θεῖον λόγον «δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν».

Οἱ «ἀνεξάρτητοι» Ἱεράρχαι ἐπικαλοῦνται, εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐσφαλμένης καὶ ὑβριστικῆς γνώμης των περὶ ἀνωριμότητος τῶν παλ)τῶν καὶ τὸν ἀοίδιμον ὄντως σοφὸν πρῶτον ἡγέτην ἡμῶν πρ. Φλωρίνης κυρὸν Χρυσόστομον, γράφοντες: «Τὸ ἀσθενὲς τοῦτο σημεῖον τοῦ ἀνωρίμου λαοῦ μας διαγνοῦς καὶ ὁ σοφὸς Ἱεράρχης ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἔγραφε». . . . Καὶ ἡ χηνώδης κατάστασις τοῦ λαοῦ μας μεγάλως συντείνει πνευματικῶς εἰς τὴν παρακμὴν. Ἐὰν ὁ λαὸς αὐτὸς εὐρίσκετο εἰς καλλιτέραν μοῖραν, ὅχι μόνον δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἀναρρίχσιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα τῶν ἀναξίων καὶ ἀποδοκιμασμένων ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας εἰς αὐτὰ θὰ κατεβίβαζεν».

Οἱ λόγοι οὗτοι, ὡς ἐκ τῆς διατυπώσεως αὐτῶν τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας, δὲν ἀφοροῦν τοὺς παλ)τας, ἀλλὰ γενικῶς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὁδεῖκνυται, γραφέντες προφανῶς ἐξ ἀφορμῆς στίς ἀπεδέχθη ἀδιαμαρτυρήτως ἐν τῇ πλειονότητι αὐτοῦ, ταύτην, εἰσαχθεῖσαν ἐν τῇ κρατούσῃ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῆς ἡγεσίας αὐτῆς πραξικοπηματικῶς, μὴ ἔχων τὴν ὠριμότητα νὰ διακρίνῃ τὸ ἀντορθόδοξον καὶ ἀντικανονικὸν αὐτῆς καὶ ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν μεταρρυθμιστῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγητῶν του, ἐνῷ οἱ παλ)ται, κατ' ἐξάίρεσιν, ἔχοντες τὴν τοιαύτην ὠριμότητα ἠναντιώθησαν μετὰ γενναιότητος εἰς ταύτην καὶ ἡγωνίσθησαν, ὑποστάντες τὰ πάνδεινα καὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγωνίζονται κατ' αὐτῆς.

Συνεπῶς, ἡ παράθεσις τῶν λόγων τούτων εἶνε ἄτοπος καὶ ἀστοχος, διότι δὲν ἀφορᾷ τοὺς παλ)τας, ἂν μὴ καὶ ἀνίερος, ἂν ἐγένετο σκοπίμως διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς παραπλανητικῆς ἐντυπώσεως ὅτι οὗτοι ἀφοροῦν καὶ τοὺς παλ)τας, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῇ ὁ σοφὸς πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι εἶχε δῆθεν τὴν αὐτὴν μὲ τὴν ἰδικὴν των περὶ ἀνωριμότητος τούτων ἐσφαλμένην γνώμην.

Οἱ «ἀνεξάρτητοι» ἐν τῇ ἐπιστολῇ των ὡς πρὸς τὴν ὠριμότητα τοῦ λαοῦ ἡμῶν, φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν. Ἐνῷ τοῦ τὴν ἀμφισβητοῦν, ἤθελον ἢ ἐπιλογὴ τῶν νεοχειροτονηθέντων ἐπισκόπων ἡμῶν νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ. Γράφουν συγκεκριμένως: «... ὠφείλατε μετὰ σύμφωνον γνώμην, κλήρου καὶ λαοῦ, νὰ ἐπιλέξητε τοὺς ἀριστείς, ὡς ὑπόδειγμα τιμῆς πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα». Δηλαδή, κατὰ τὴν ἀποψιν αὐ-

τῶν, ὅσοι δὲν ἐπιλέγονται καὶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ, δὲν εἶνε ὑπόδειγμα τιμῆς πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Φρόνιμον καὶ συνετὸν εἶνε νὰ σιωπῶσιν ἐπ' αὐτοῦ οὗτοι. Διότι καὶ οὗτοι ἐπελέγησαν, χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ. Καὶ ἂν δεχθῶμεν ὡς ὀρθὴν τὴν ἀποψίν των, δικαιούμεθα νὰ εἰπῶμεν ὅτι καὶ οὗτοι δὲν εἶνε ὑπόδειγμα τιμῆς διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Τὸ «σιγᾶν κρεῖττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν», τοῦλάχιστον εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις, ὡς αὕτη.

Γενικὴ θλιβερά διαπίστωσις: Οἱ «ἀνεξάρτητοι» ἀρχιερεῖς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς καὶ Ἀγίας Συνόδου ἐχθροπαθεία των, λόγῳ τῆς καταγνωθείσης αὐτοῖς ποινῆς τῆς ἀργίας ἐνεκα κανονικῶν παραπτωμάτων, δὲν ἀφήνουν ἀνεκμετάλλευτον πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν διὰ νὰ θίξωσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἡγεσίαν, ὡς καὶ πάντα ἔχοντα ἄμεσον ἢ καὶ ἔμμεσον σχετίζονται μετ' αὐτῆς. Νῦν, διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐπιστολῆς των ἔθιξαν καὶ τὸν εὐσεβεῖ καὶ πιστὸν λαὸν ἡμῶν, κατηγορήσαντες τοῦτον ὡς «ἀνώριμον», διότι δὲν τοὺς ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀποστασίαν, καὶ παραμένει, πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ὁρίαν ἐκκλησιαστικὴν του ἡγεσίαν.

Οἱ «ἀνεξάρτητοι» ἔθιξαν προσέτι καὶ τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς οὐδὲν τοὺς

ἐπταίσεν, ἀποκαλέσαντες αὐτὴν «φωνὴν τῆς ἀταξίας καὶ παρανομίας» καὶ «προσωπικὸν ὄργανον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου». Λανθάνουν. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», κατὰ κοινὴν ἀναγνώρισιν, δὲν εἶνε οὐδενὸς προσωπικὸν ὄργανον. Εἶνε φωνὴ τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀληθείας, ἡχηστέρα πάσης σάλπιγγος!

Ἐκδιδομένη καὶ ἀγωνιζομένη διὰ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ αἰώνιον ἑορτολόγιόν της, λίαν εὐδοκίμως ἀπὸ 25ετίας, εἶνε ὄργανον τῶν ἀπανταχοῦ γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Πέραν τῆς ἐνημερώσεως τούτων ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων καὶ τῆς καταχωρήσεως εἰς τὰς στήλας τῆς θρησκευτικῶν μελετῶν καὶ ἀρθρῶν σχετικῶν πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, τὸ ἥθος ἀσφον καὶ τὸ σθένος ἄκαμπτον ἔχουσα, εἶνε ὁ εὐγλωττότερος συνήγορος τῶν ἀδίκως κατηγορουμένων, τῶν θιγομένων καὶ συκοφαντούμενων, ἀλλὰ καὶ ὁ δριμύτερος ἐπικριτὴς τῶν φιλοκατηγόρων, ὑβριστῶν καὶ συκοφαντῶν. Καὶ ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἐπικρίνομεν τὴν ἐπιστολὴν τῶν ἀποστατῶν ἀρχιερέων.

Ἐν Ἀρχιμανδρίταις

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΑΠΠΙΔΗΣ

Ἀρχιγραμματεὺς Ι.Σ. Γ.Ο.Χ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ,
ΟΙΝΟΥΣΩΝ, ΚΑΡΔΑΜΥΛΩΝ.

Συνεχίζοντες οἱ νέοι Ἐπίσκοποι γόνιμον πνευματικὴν δραστηριότητα, ποιμαντορικὴν κίνησιν καὶ ἐπωφελεῖ διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ἐργασίαν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς πληροφορούμεθα ὅτι καὶ εἰς τὴν νέαν Ἱερὰν ἡμῶν Ἐπισκοπὴν Γ.Ο.Χ. Χίου, Καρδαμύλων, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος αὐτῆς κ.κ. Στέφανος, πονῶν εἰλικρινῶς διὰ τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν, ὡς προερχόμενος μάλιστα ἐξ αὐτῆς, μὲ τὰς συχνότατας αὐτοῦ ποιμαντορικὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς διαφόρους προσπάθειας αὐτοῦ, ὅπως τὰς περιγράφουν αἱ δύο τοπικαὶ ἐφημερίδες «ΠΡΟΟΔΟΣ» καὶ «ΧΙΑΚΟΣ ΛΑΟΣ», ἔχει πραγματοποιήσει ἀξιόλογα ἐπιτεύγματα.

Συγκεκριμένως ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Στέφανος ἐπεσκέφθη καὶ ἐλειτούργησε, ἢ, ἐχοροστάτησεν εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἀγίου Μάρκου, Ταξιαρχῶν, Ἀγίας Ματρώνης καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων, ὁμιλήσας καταλλήλως εἰς τὸν ἐνθουσιῶντα κόσμον, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς πολλῆς καὶ υἱικῆς ἀγάπης.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα αὐτοῦ ὑπῆρξεν τὸ ἀνοιγμὰ τῶν δευτέρων «Θυρανοίξεια» τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Νικολάου Χίου, κατόπιν 33ετοῦς ἀργίας αὐτοῦ, ἐντολῇ τῆς Κρατούσης Μητροπόλεως Χίου. Ὁ Σεβασμιώτατος κατῴρθωσεν καὶ πάλιν τὴν ἐπαναλειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς χαρὰν καὶ συγκίνησιν τοῦ εὐσεβοῦς κόσμου τῆς Χίου, ὅστις μάλιστα μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου του ἀναζητᾷ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ ἀγορὰν καταλλήλου οἰκοπέδου πρὸς ἀνέγερσιν ἐκ βάθρων ἑνὸς νέου Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Χίου Γ.Ο.Χ. Ἐπεσκέφθη πολλὰ χωρία καὶ παντοῦ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, χαρᾶς πολλῆς καὶ ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος ἀναγνωρίζων τὴν ἀγάπην καὶ ἀνταποδίδων ταύτην ἔρχεται εἰς τακτικωτάτην ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοῦ Ποιμνίου, μὴ φειδόμενος κόπων καὶ μόχθων δι' ἑνα ἐπίπονον ταξίδιον καὶ μάλιστα, πολλάκις, ἐν καιρῷ χειμῶνος. Εἶθε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύριος νὰ ἐνισχύῃ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Καρδαμύλων, Ψαρῶν, Οἰνουσῶν καὶ Χίου κ.κ. Στέφανον ἐπὶ μήκιστον ἀσινὴ ἀρχιερατικὸν βίον πρὸς πραγμάτωσιν ὅλων αὐτοῦ τῶν ἐφάσεων ὅ-

πέρ της λαχούσης αὐτῷ Θεοσώστου, ἱστορικής καὶ εὐάνδρου Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΤΑΝΗΣΩΝ.

Μηνύματα συγκινητικά καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ τὸν ἄτυφον, σεμνὸν καὶ ἀσκητικὸν ποιμενάρχην τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ.κ. Μάξιμον. Ὁ εὐσεβὴς καὶ ἱστορικός Λαὸς τῆς περιφερείας ταύτης ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Μαξίμου ὡς Ποιμενάρχου τῆς περιφερείας, προσέρχεται εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ, τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς Βαλσαμᾶτα Κεφαλληνίας διὰ νὰ παρακολουθήσῃ Ἱερὰς Μυσταγωγίας, νὰ λάβῃ τὰς εὐχὰς του, νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ δεχθῇ τὰς νουνεχεῖς πατρικὰς συμβουλὰς του.

Μάλιστα κατὰ τὴν δραματικὴν ταύτην περίδον διὰ τὴν Κρατοῦσαν Μητρόπολιν Κεφαλληνίας εἰς τὴν ὁποίαν συνέβησαν πολλὰ τὰ θλίβερά καὶ ἀποκαρδιωτικά, δεκάδες ψυχῶν ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς νήσου ἔρχονται πρὸς θεραπείαν τῶν ψυχικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Γ.Ο.Χ. Ἀγίων Ἀποστόλων Κεφαλληνίας καὶ ζητοῦν ὅπως συντόμως λειτουργήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀργοστολίου, ὁ νέος Μητροπολιτικός Λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν ὁποῖον θὰ προσέρχωνται ἄθρόως οἱ πιστοί. Εἶθε νὰ ἐνισχύῃ τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ Κύριος εἰς τὸ ὥραϊον του ἔργον.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Παρασκευῆς Παραρτήματος Ἀρμελῶνος (Λαρίσης), τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐγένετο καὶ ἡ λειτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνης γύρωθεν τοῦ Ναοῦ.

Ἐπίσης τὴν 8ην Αὐγούστου μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀρχιμ. Θεωνᾶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Πλαταμῶνος κ. Ἀθανασίου, μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεωνᾶ Μαργαριτοπούλου καὶ Ἱερομονάχου Θεοδοσίου. Τὴν πανηγυριν ἐτίμησαν ἀδελφοὶ πολλῶν παραρτημάτων ἐκ Θεσσαλίας.

Τὴν 8ην Αὐγούστου ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸν συλλειτουργὸν ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου καὶ Ἐπισκόπου Πλαταμῶνος κ.κ. Ἀθανασίου, μετὰ τῶν Ἱερέων Σεραφεῖμ Παπαϊωάννου καὶ Γεωργίου Κεπάπογλου, εἰς τὸν ἐορτάζοντα καὶ πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Χρι-

στοῦ καὶ νεομάρτυρος Ἀγίου Τριανταφύλλου Ζαγοράς Βόλου.

Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἀγωνιστὰς Ζαγοράς καὶ Ἀρμελῶνος, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται χωρὶς Ἱερεῖς εἰς τὰ παραρτήματά των.

Τὴν δὲ 15ην Αὐγούστου ἐορτὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ Σεβασμιώτατος Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαρίσης, μετὰ τοῦ Ἀρχιτ. Θεωνᾶ Μαργαριτοπούλου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθυμίου, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Περιστερᾶς. Τὴν 23ην Ἰουλίου ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Ἰσαποστόλου Μαγδαληνῆς Κοζάνης.

Τὴν 26ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀρσενίου ἐν Λαρίσῃ. Εἰς τὴν Ἱερὰν τελετὴν καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἔλαβον μέρος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλνίκος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθύμιος. Τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἔλαβε μέρος στήν μεγάλην ἐορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθύμιος μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὴν 8ην Αὐγούστου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σταυρουπόλεως. Τὴν 11ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυριδῶνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης.

Τὴν 13ην ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης, Τὴν 15ην ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου συλλειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βόλου, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῶν αἰδεσιμωτῶν Ἱερέων Σεραφεῖμ καὶ Γεωργίου καὶ τοῦ Ὁσιωτάτου Ἱερομονάχου Θεοδοσίου. Τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἔλαβε μέρος εἰς τὸ τελεσθὲν συλλειτουργὸν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Σπυριδῶνος Λαμίας ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ.κ.

Καλλινίκου, κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον, προσεάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, τοῦ ἐορτάζοντος καὶ πολλῶν Ἐπισκόπων.

Τὴν 27ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ σεβασμιώτατος Ἅγιος Σταυρουπόλεως κ.κ. Εὐθύμιος ἐν μέσω πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος ἐτέλεσε τὰ θυρανοίξια τοῦ νεοδμήτου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου Σερρῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχο-

ροστάτησε στὴν Πανηγυρικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ ὁποία ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη καὶ τῶν αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων Γεωργίου Προυσανίδη καὶ Σωτηρίου Ἀρσενίου κηρύξας τὸν Θεῖον λόγον.

Τὴν 29ην τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ Τιμίου Προδόμου τῆς Ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Θέρμης Θεσσαλονίκης.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ βυζαντινῆς ἐνθυμήσεως ἐωρτάσθη ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Ὁμώνυμον Ἱερὸν Μοναστηριακὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀχαρνῶν ἐνθα καὶ ἡ ἔδρα τῆς ἀρτισυστάτου Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας, ἥς κατεστάθη ποιμενάρχης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος — ἀπὸ Γρεβενῶν — κ.κ. Ἀθανάσιος.

Τὴν παραμονὴν τῆς Ὑψώσεως 13)26 Σεπτεμβρίου ἐ.ε., ἡμέραν Τετάρτην ἐψάλη μέγας Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς ἐν συρροῇ πλείστων ὁσων πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν, προσεάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, συμπαραστατομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων, Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, Ἐπισκόπου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου, Πατρῶν καὶ πάσης Πε-

λοποννήσου κ.κ. Θεοφίλου, Μαραθῶνος καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καὶ Ταλαντίου καὶ πάσης Βοιωτίας κ.κ. Γερασίμου, πλήθους ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρεσβυτέρων, ἐνῶ τὴν τελετὴν καὶ πανηγυριν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των, οἱ ἀξ. κ. Δήμαρχος Ἀχαρνῶν πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, οἱ Βουλευταὶ τῆς περιφερείας κ.κ. Κρίκος καὶ Κατζηγιάννης, πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ φίλοι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Μετὰ τὴν ἀρτοκλασίαν ἐγένετο, ἐν συνεχείᾳ, μεγαλοπρεπὴς λιτάνευσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πλαισιουμένου ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἐνῶ προηγείτο Φιλαρμονικὴ Μουσικὴ, καὶ ἠκολούθει ὁμιλος νεανίδων μὲ ποντιακὰς στολὰς καὶ εὐσταλεῖς Πόντιοι Βρακοφόροι νέοι, προσδίδοντες μίαν ἐθνικὴν συγκινητικὴν ὄψιν εἰς τὴν καθόλου μεγαλειώδη ἐόρτιον λιτανείαν.

Ἐπηκολούθησεν δι' ὅλους μοναστηριακὴ τρά-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας.

πεζα καθ' ἣν ἠκούσθησαν λόγοι ἐπαινετοὶ διὰ τὸν οἰκεῖον ἐπίσκοπον καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἱερὰν Μονήν.

Τὴν Κυριώνυμον τῆς ἐορτῆς ἡμέραν ἐγένετο

Ἱερὰν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀχαρνῶν, διὰ τὰς ὅλας προσπάθειας καὶ τοὺς κόπους αὐτῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου πανηγυρικοῦ ἐορτασμοῦ.

Πληθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀκολουθεῖ τὴν σεπτὴν Ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κατὰ τὴν Λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος.

πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλεΐτουργον προεξάρχοντος καὶ πάλιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, ἐνῶ κατὰ τὸ Κοινωνικὸν ὠμίλησεν λίαν ἐπικαίρως ὁ ἐγκριτος Νομοθῆς καὶ καλὸς ὁμιλητής, ἀξιότ. κύριος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, εὐχηθεὶς τὰ βέλτιστα εἰς τὸν ἅγιον Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιον καὶ τὴν Ἀξίον προσοχῆς ὅτι, οἱ πλείονες τῶν Πον-

τίων τοῦ Ἀττικοῦ λεκανοπεδίου προσήρχοντο μέχρι βαθυτάτης νυκτὸς νὰ προσκυνήσουν, θεωροῦντες οἰωνεῖ τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν ὡς τὴν τοῦ Σουμελᾶ Μονὴν τῆς Μακεδονίας.

Ἡ στήλη αὕτη εὐχεται ἐν τῷ μέρει τῆς πασάν εὐλογίαν παρὰ Κυρίου πρὸς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἀποτελοῦσα ἀληθῶς σέμνωμα καὶ ἐπαλεῖν ἀληθῆ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Μεῖ ἰδιαιτέραν αἰγλὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ μέ τὴν συμμετοχὴν πλήθους πιστῶν ἐωρτάσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων τὴν 10ην Σεπτεμβρίου μετὰ τὸ Ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς ἐψάλλη κατανυκτικὸς ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινός, εἰς τὸν ὅποιον προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνος, κατασυγκινήσας τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτόν, οἵτινες πολλὰ ἔτη εἶχαν νὰ παραυρεθοῦν εἰς μίαν τόσοσιν κατανυκτικὴν ἀκολουθίαν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, χοροστατήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου, ἐνῶ τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ

ιεροκήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ἐπιφ. Σκανδάλης.

Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων κατὰ τὴν ὁποίαν τιμὰς ἀπέδωσεν ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὁλόκληρος ἡ συνοικία τοῦ Βοτανικοῦ εὐρέθη πράγματι ἐπὶ ποδὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξώστας, τίς τὰράτσες καὶ τίς γωνίες τῶν ὁδῶν μετὰ ἄνθη μετὰ ὅποια ἔρραναν τὴν Εἰκόνα, μετὰ ἀναμένα κεριὰ καὶ θυμιατὰ, παρακολούθησεν ἐν κατανύξει ἕνα ὑπέροχον θέαμα, τὸ ὅποιον διὰ πρώτην φοράν ἐθεῖτο ἡ συνοικία.

Ἰδιαιτέραν λαμπρότητα ἐνέδωκεν εἰς τὴν ὅλην ἐορτὴν ἡ συμμετοχὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν ἱερέων τῆς περιφερείας Ἀττικῆς.

Εἰσὶς ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου, τὴν ὁποίαν

ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Δημ. Μπέης, προθύμως καὶ αὐθορμήτως μᾶς ἀπέστειλλεν, ἔδωκεν ἰδιαίτερον τόνον καὶ χρώμα εἰς τὴν ἀνευ προηγουμένου πομπὴν τῆς Λιτανεύσεως τῆς Εἰκόνος, τὴν προπομπὴν τῆς ὁποίας ἐστόλισαν τὰ κορίτσια τοῦ Ὁρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Τριάδος Ν. Λιοσίων μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν δυναμικὸν ἐργάτην, διευθυντὴν καὶ ἰδρυτὴν τοῦ Ἰδρύματος Πανόσ. π. Διονύσιον, ὁ ὁποῖος πρόθυμα ἔσπευσεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Ναοῦ μας διὰ τὴν συμ-

παράστασιν αὐτὴν.

Οἱ ἐπεύθυναι τοῦ Ναοῦ εὐχαριστοῦν θερμότερα ὅλους ὅσους συνέβαλλον εἰς τὴν ὑπέροχον αὐτὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν καὶ εὐχονται ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων νὰ χαρίζουν εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς Γνησ. Ὁρθοδόξους ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῶν ὀρθῶν αὐτῆς Κανόνων καὶ παραδόσεων.

Ὁ ἱερός Κλήρος εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Αὐξέντιος

Σιγμιότυπα ἀπὸ τὴν Λιτανεύσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος
Ἡ προπομπὴ τῆς παρατάξεως.